

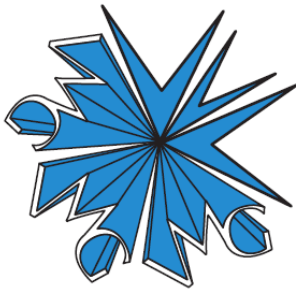

ÕMIA SÕNA

Viljandi Kesklinna Kooli
ajaleht

nr 72 juuni 2013

Üheksandikud Ott Valli, Aveli Tibu, Katariina Kuum ja Elise Otti tutipäeval aktuse ootel.

VMG ja VKLK ühislogo, autoriks VMG
kunstiopetaja Ene Runing.

Ajajõgede heitlikul veel...

Ajajõgede heitlikul veel üks purjelaevuke on teel. Mis kannab ta oma lael, võõris ja trümmis? Kes on tema roolis? Tuuletaju ja rajude teel oma kurssi hoidmas see laevuke 135 aastat ja veel...

Purjepind pingul, vastutuult mehine meel, vastutuult roolil käed hoidmas oma kurssi, hoidmas haridusmõtet – kultuuripanti, sel pööristuulte teel, gümnaasiumi viimase, 2011. aasta sügise ööl.

Alli Lunter, 2011

Rõõm ja hool - see ongi kool

...

Oma mõtteid koolist jagab endise Maagümnaasiumi ja nüüdse Kesklinna Kooli direktor Aavo Soopa

Astun igal hommikul meie kooli-uksest sisse. Teen seda juba 35 aastat. Iga päev algab rõõmsate tervituste ja kohtumistega. Pole kordagi olnud tunnet, et mulle siin ei meeldi. Tulen siia alati õhinaga, kunagi ei tea, mis meeleolud ees ootavad. Iga päev oleks kui uus algus järgnevuste reas. Muutub aastaag, muutuvad õpila-

sed, ka riigikorrad võivad muutuda, kool on aga ikka alles ja toimib. Kohaneme üksteise ja maailmaga. Õpime hakkama saama iseenda ja oma teekaaslastega. Vahetevahel tunneme suurt uhkust saavutatute üle, vahel tundub, et kõik on justkui asjatu olnud. Nii me kasvamegi koos uute vaimuväärtuste ja teadmiste poole.

Lilla Daami tervitus

Liigun ikka veel punases majas ning vahel kohtun endiste aegade meestega.

Riia härrasmehe R. Häusermanniga, kes tegi selle maja projekti, kohtusime kapitaalremondi ajal 2008–2010 tihti, ta jäi uue planeeringuga rahule.

Vändra von Ditmar, koolimuuseumi rahastaja 1878. aastast, käib vahel minuga muuseumis pabereid uurimas. Ta ei ütle midagi. P. von Ungern-Sternberg, kes kinkis koolile kappkella, on senini uhke, et tema annetatud kell mõõtis aula kahe ukse vahel aega 1877 kuni 1944, mil see sõjatules

ära põles. Fr. von Strykiga jalutame vahel pargis, tema ju ostis selle nelja vakamaa suuruse platsi. Aga kui Liivimaa Maagümnaasium 1892 suleti, oli hirmus äike, olin ise kohal, pikne löi lipuvarlasse. Kui VMG 2012 oma lipu langetas, istusin Veski tänava poolse aadlivapi varjus katuse karniisil. See rahvasju enam taeva poole ei vaata.

Saatku teid kõigil aegadel 17. dets. 1877 kooli avaaktusel öeldud mõte: „Iial ei tule aeg, mil see maja varemete-na möödunud aegade suursugususest jutustab, vaid SEE MAJA JÄÄB öilsas meelestatutes ja truu kohusetäitmis-es seisma igavesti.“

Saladusi hoidvad seinad

Ma ei tea meie koolist palju, aga usun, et need seinad siin räägivad lugusid, mida keegi ei tea.

Siin koolis on käinud väga palju õpilasi. Iga seinal on oma lemmikõpilane või vilistlane. Isegi, kui sa ei saa selle kooli vilistlaseks, mäletavad need seinad sind.

Neid seinu võib olla mitu korda remonditud, aga meid, õpilasi, ei unusta nad iial.

Need seinad teavad palju saladusi, aga neid saladusi meile ei räägita. Terve koolimaja jääb meid mäletama. Jääb isegi mäletama neid, kes on pahad, neid, kes lõhuvad seinu. Võib-olla nad tahavad jätta endast jälje siia koolimajja.

Õsiti toimub siin aga midagi muud: seinad räägivad omavahel, mida on nähtud, mida kuulnud...

Aga nad ei avalda saladusi. Paljud lapsed võivad rääkida neile lugusid, seinad kuulavad, jätavad meelde ja mõtlevad, kui raske võib mõnel lapsel olla.

Nemad ei saa aga midagi teha, kuna nad on seinad, mis iial ei saa rääkida nagu inimene. Nad saavad ainult hoida saladusi.

Kooli kujunemislugu nimesdes ja numbrates

Viljandi Kesklinna Koolile on tema tänase näo andnud 135 aastat, sajad õpetajad ja tuhanded õpilased

Alli Lunter, emakeeleõpetaja

...

Meie koolimajas, Viljandimaa vanimas gümnaasiumihoones, on antud haridust 135 aastat. Maja on ehitatud 1877 baltisaksa kultuuriruumi vajadustest lähtuvalt saksa poistele, nende hulgas oli ka mõni haridusjanuline eestlane. Gümnaasiumihariduse alglate on **Gustav Max Schmidt** 1844. aastal loodud **kool**, mis 1875. aastal läks Liivimaa rüütlikonna valdusse ja tööd alustas **Liivimaa Maagümnaasium**, 1877. a juba praeguses hoones. Regulaarne õppetöö kestis 1892. aastani, mil keelati rahvuskeelne gümnaasium (ka saksakeelne). Vahepeal oli hoone mõnda aega tühi, 1906. a oli siin **reaalkooli progümnaasium**.

1917. aastal avati eestikeelne poeglaste gümnaasium. Siit eesti gümnaasiumist läksid poisid Vabadussõtta, lahinguväljale jätsid oma elu Georg Kütt, Viktor Anderson, Martin Aidas ja Aleksander Kaigas. Nende nimed on marmortahvlil kooli aulas. Õppimine koolis oli tasuta – õppemaks aastast 2600 marka. Kooli juhatajaks oli Theodor Koik, 1920–1940 sai temast pedagoogina suurnimi. 1934 alustas kooli ruumides tegevust ka Viljandimaa Kaubanduskool.

1941. a kevadel oli kool saanud nimeks **Viljandi II Keskkool**. 1944. a septembris stüütsid sakslased enne linnast lahkumist Uueveski 1 koolimaja.

Sõjajärgses koolis oli rohkesti medaliga lõpetanuid. 1952. a muudeti kool segakooliks ja 1962 viidi keskkooliõpilased ja osa õpetajaid Viljandi I Keskkooli, mis sai linna ainsaks keskkooliklassidega kooliks.

1962–1976 töötas kool kahes vaheastuses põhikoolina, kus õppis 927

Viljandi Kesklinna Koolis töötavad vilistlased:

Gea Gutmann, Liivi Ilves, Kätlin Loit, Triin Mets, Kaina Mälgand, Mai Naarits, Kalle Pullmann, Liina Rajaste, Mait Sinimaa, Merle Tekko, Meeri Tuul

õpilast 51 õpetajaga. 1972. alustas Reet Sinimaa kooli kirjandusliku almanahhi väljaandmist ja 1973. aastal lõi ta kooliteatri. Sai alguse kodulooteemaliste uurimistööde traditsioon Tiitu Luigealgatusel.

1976. a alustati õppetööd **J. Köleri nimelise Viljandi 4. Keskkoolina**, viidi sisse polütehnilise tööõpetuse erialad. Direktor Asta Moora algatusel loodi ajaloo eriklassid. 1979. a avati kunstõpetuse eriklassid. Helgur Valgmäe õpetas algklassiõpilastele malemängu. 1988 hakkas ilmuma Irene Artma juhtimisel kooli ajaleht Oma Sõna. Tiitu Luige eestvedamisel rajati koolimuuseum.

1995. aastast kandis kool jälle vana, **Viljandi Maagümnaasiumi** nime. Selle nime all kestis kool 17 aastat, mil gümnaasiumiklassid 2012. aasta 1. juulil lahutati põhikoolist.

Järjepidevat keskharidust anti siin 1976. aastast alates, see on tähtekokku 36 aastat. VMG oli igati tasemel väikelinna kool. Põhikooli lõpuksaamite tulemused olid enamasti kõrgemad vabariigi keskmisest.

Gümnaasiumi riigieksamite tulemused olid üldjoontes alati vabariigi keskmisel või sellest kõrgemal tasemel.

VMG oli ka olümpiaadide kool. Vabariigi tiptasemel on olnud eesti keele ja kirjanduse olümpiaadide

9.b klass viimase koolikella päeval oma esimese õpetaja Gea Gutmanni tunnis.

tulemused, õpetajad Aili Kiin, Alli Lunter ja Irene Artma.

Silmapaistvaid tulemusi Betti Alveri konkurssidel saavutas kõigil aegade kooli vaimsust kõrgel hoidnud Aili Kiin, üleriigilises Meediamaallist tegi seda Irene Artma.

Matemaatikas olime kindlalt reaalkallakuga Jakobsoni kooli kõrval teine. Toomas Rähni õpilaste riigieksamitulemuste keskmine on olnud ca 20 punkti riigi keskmisest kõrgem.

Aastast 2001 asutati kunstiklasside baasil VMG Kunstistuudio ja neli aastat hiljem selle alusel ja õpetaja Ene Runingu kooli ettevalmistava tegevuse tulemusena Viljandi Kunstikool. Silmapaistvaid vabariigi tasemel juhendanud Ene Runing, ajaloo Riina Kangro ja Liivi Vislapuu.

Koolis on töötanud ka heatasemelised mudilas-, laste- ja poistekoor ning neidude ja noortekoor. Malle Pisarevi ja Pille Kähriku juhendamisel on koorid osa võtnud kõigist laulu- ja tantsupidudest. Aastakümneid on neil osalenud ka meie kooli rahvatantsijad Maie Tammemäe eestvedamisel. 2010 alustati üleriigilise heategemise kooliõpilaste konkursi BÄM korraldamisega.

Kehalises kasvatuses on eriti hästi silma paistnud vabariiklikel spordivõistlustel algklassi õpilased juhendaja Raina Luhakoodeerite ettevõtmisel.

Koolis hoogustus VMG perioodil õppealusteliste toimetiste ja tü-

kiste väljaandmine. VMG õpetajaist on olnud õppevara trükiste autorid Riina Kangro, Liivi Vislapuu, Pille Kährik, Kristy Leinus, Ene Runing, Marika Malmsten, Meelis Reinart, Viivika Ojalill, Maret Lina, Viivu Arnim, Malle Pisarev ja Reet Sinimaa koos Reet Lubiga. Margit Kirss on koostanud inglise keele elektroonilised materjalid EIS-es. Üleriigiliste õpikute autoriteks said Aili Kiin, Irene Artma, Toomas Rahn, Heiki Raudla, Alli Lunter.

Viimasel VMG aastal (2011/12) oli koolis 820 õpilast ja õpetas 71 õpetajat, VMG-s töötas 11 magistriraadiga õpetajat, 6 õpetaja-metoodikut ja 17 vanemõpetajat, nende hulgas 7 täiskasvanute koolitajat ja 6 riigieksamihindajat.

Pärast kooliruumide põhjalikku kapitalremonti 2008–2010 sai kogu kool parema ruumilahenduse, kasutusele võeti kolmas korrus, kool sai uue mööbli ja sisustuse. Selle perioodi põhiraskus lasus kauaaegse ja tööka majandusjuhataja Eri Pisarevi õul. Nendel aastatel arenes kool jõudsalt ka nn Tiigrihüppe raames, kool sai nõuetekohase arvutiklassi, igasse klassi ja ametiruumi jõudis arvuti.

Koolidirektoriks on olnud alates 1978. aastast Aavo Soopa.

Viljandi Maagümnaasiumi lipu langetasid 21. juunil 2012 kell 17.45 kooli 72. lennu lõpetajad. 1. juulist 2012 kannab kool Viljandi Kesklinna Kooli nime.

Viimasel VMG koolisügisel 2011. aastal 10. klassis õppinud noorte luuletused

Kool on koht, kus lõpetatakse lapsepõlv ja astutakse uusi samme. Kool on koht, mis hoiab meid iseenda eest. Kool, olles muudki kui vana maja, jääb hinge ja südamesse. Kool on koht, kust astume eluteele, et püüelda kaugemale, kui sõrmed ulatuvad. Kool on koht, kus algab kõik, ja koht, kus lõpeb kõik, et alustada algusest taas.

Karmen Põder

...

Kool toob meile teadmised, läbib meie mõtteid ja elukogemusi, tiirib meid edasi mööda hariduse mägitähti. Kus oleks me ilma koolita? Kas mõtleks me samamoodi ning käiks samu radu, näeks maailmas veel teravaid värve? Või oleks kõik teisiti? Kas viitsiks me midagi teha või saaks laiskuse deemon meist võitu, mataks maha kõik keerukad mõtted ja hülgaks kõik lennukad plaanid? Siis näeks me maailmast vaid koduõue ja lepiks pimedusega oma silmis.

Taivo Tobreluts

Viljandi Kesklinna Koolis õppis 2012/2013 õa-l

669 õpilast,
27 klassikomplekti,
54 õpetajat,
13 koolitöötajat

Karmel

Oma Sõna peatoimetaja

Marginaali kirjutas Karmel Ritson 2010. aastal, kui ta õppis 6. klassis. Tänavu lõpetab ta 9. klassi.

Juba 35 aastat direktoriametit

Direktor Aavo Soopat küsitles kauaaegne emakeeleõpetaja Alli Lunter

Kui 1978. aastal astusid meie majas kivitrepist üles noore direktorina, mis olukord siit majast vastu vaatas?

Ega ma ei kujutanud küll ette kogu seda tööpõlde, mis siin avanes. Oli vaja leida inimesi, mõttekaaslast, kellega koos olukorda parandada.

Suur probleem oli keskküte, mis asus keldris, kuhu tuli süsi alla kühveldada ja tuhk välja tassida. Kütjatel oli enamasti viinaviga küljes. Koolis polnud võimlat ja majas polnud ammu tehtud kapitaalremonti.

Nii kauaaegse direktori käest võiks küsida, kas Sul on olnud ka häid „halle kardinale“, kelle nõu oled kalliks pidanud?

Eks mõttekaaslasti on olnud alati, nii oma koolis kui ka koolijuhitide hulgas. Mul on olnud häid ülemusi, aga ka teekaaslasti, kes on mind palju mõjutanud. Kindlasti tahaksin siin nimetada Valdur Lullat, Eduard Trulli, Evald Laprikut, Vello Unti ja teisi.

Kuidas suhtud põhimõttesse, et hariduspõllud saadakse meistriks ja haridusjuhiks, läbides kõiki pe-

Aavo Soopa ja koolilipud läbi aegade.

dagoogilise töö etappe? Kas kõrge- ma haridusinstantsi töötajal peaks olema seljataga praktiline töökogemus koolis?

Hea oleks, kui tal oleks töökogemus koolis. See aitab suurendada autori- teeti õpetajate hulgas. Samuti usaldust muutuste ja keerukate aegade- ga toimetulekuks. Loomulikult näevad õpetaja ja minister haridusprotsessi väga erinevatelt tasanditelt.

Mäletan, et 80-ndatel oli koolide- vaheline sotsialistlik võistlus, kus Köleri kool oli ikka viimaste hulgas, kuid lapsevanemate ja üldsuse sil- mis mitte. Kas olime siis nii halb kool või ei osanud me seda mängu mängida?

Ega me alguses ehk ei võtnud seda väga tõsiselt. Tegelikult oli seal palju ka majanduslikke põhjusi, nagu kabi- netisüsteem, siis töö šeffidega, õpe- tajate kvalifikatsioon, selles olime stardis lihtsalt natuke magama jää- nud. Aegapidi kosusime.

Kutsusid mind õppealajuhatajaks 1980. aastal. Pidasin vastu 1991. aastani. See oli uuesti sündinud keskkooli raskeim aeg. Koolis oli üle tuhande õpilase. Nüüd pensio- närina tagasi vaadates võin öelda, et kõikides nendes pööristes, mis on koolist üle käinud, oled Sina üks hea südamega mees olnud. Sinuga on saanud alati rääkida ja Sind ka vajadusel ära rääkida.

Tähtis on olla paindlik. Siis on võimalik ka järele anda, kui ise oled äkki ekslikul seisukohal. See on mind aidanud igal ajal. Olen püüdnud mõista, miks inimesed nii teevad või ei tee. Pole ka teadvalt tahtnud inimestele teha halba, sellest ei ole kasu kellelegi. Ei saa muidugi loota, et kõik sinust ainult head arvavad. Me ei ole keegi ideaalsed. Mõned okkad on ikka hinge jäänud.

Väikeste majas rokiti taas BÄMil

Eva-Maria Komissarov, 9.a klass

19. aprillil toimus meie kooli väikeste majas juba neljandat korda kooli- bändide heategevuslik konkurss BÄM, mis oli juba teist korda üle- riigiline. Osalejaid oli Viljandi Keski- linna Koolist, Viljandi, Suure-Jaani ja Värska Gümnaasiumidest ning Rakvere Reaalgümnaasiumist, Rapla Vesiroosi Gümnaasiumist ja Pärnu Ülejõe Gümnaasiumist. Kogu BÄMi tulu läks Viljandimaa liikumispuue- tega noorte õppimise toetamiseks.

Meie koolist astus loovale kaks bändi: @Miller's (koosseisuga Eleryn Tiit,

Laura Tiit, Kristjan Luik, Kalev Väik, Tobias Tammearu, Arlet Tiigi) ja Stramp (koosseisuga Artur Leppik, Aaro Abolkal, Mark Drögin, Oskar Ilves, Gregor Rehand).

Kuigi Grand Prix läks Rakvere Reaalgümnaasiumi bändile Tuli, jäid Viljandisse järgmised auhinnad:

Stiilseim bänd – Lokomotiv
Viljandi Gümnaasium

Tulevikulootus – @Miller's
Viljandi Keskinna Kool

Publiku lemmik – @Miller's
Viljandi Keskinna Kool

Parim basskitarrist – Toomas Koitmäe
Viljandi Gümnaasium

Parim eriinstrumentalist – Tobias Tammearu
Viljandi Keskinna Kool

Trummari eripreemia – Kalev Väik jr
Viljandi Keskinna Kool

Parim vokaal – Eleryn Tiit
Viljandi Gümnaasium

Konkursile järgnenud tantsuõhtul astusid külalisesinejatena üles Nion ja vonKuusk.

Ürituse nimi BÄM tuletati neli aastat tagasi sõnadest „bändide päev maagümnaasiumis“ ning selle algatajad olid toonased gümnaasistid Eva-Lotta Vunder ja Toomas Koitmäe.

8.a klassi tantsukavasse oli haaratud terve klass.

Hoogne Stamina 2013

Kolmandat korda peetud spordivõistlus pani tüdrukud tantsima ja poisid rammu katsuma.

Angelika Tõnissoo, 9.b klass

Neiud said näidata oma loovust, koostöö- ja tantsuoskusi.

Poiste võistlusaladeks olid seina ääres istumine, sõudespinning, klotsijooks, löögimasin, kätekõverdused ja täpsuslöögid saalihokis.

Iga klass pani välja võistkonna ja valis igale alale sobivaima esindaja. Hiljem arvatuti punktid kokku ja kuulutati välja esikolmik.

Autasustati ka individuaalalade võitjaid. Tüdrukute tantsukavasid hindas kolmeliikmeline žürii – Sirlil Mändma, ning õpetajad Virve Neerot ja Mait Sinimaa. Tantsud olid väga head ja konkurents suur, kuid žüriiliikmed jõudsid siiski ühisele otsusele.

Poiste jõuharjutusi hinnati eraldi kahes vanuserühmas. 6.-7. klassidest olid pingerivi järgmine: I koht – 7.b, järgnesid 7.a ja 7.c, 8.-9. klasside paremik oli järgmine: 8.a, 9.b ja 8.b.

6.b klassi plastilised neiud tantsimas.

Parimad tantsus:

Kõige omanäolisem tantsukava 8.a
Kõige kaasahaaravam tants 7.a
Kõige tehnilisem kava 9.a
Parima *feeling* uga kava 9.b

Žürii teeb tööd direktori valvsa pilgu all.

Õpilasesinduse eelmine president Toomas Koitmäe:

“Stamina kui koolisese sportliku päeva idee andis kehalise kasvatusõpetaja Jaak Luhakooder. Ta oli juba eelmiste presidentidega sündmuse korraldamise läbirääkimisi pidanud, kuid varem ei olnud see põnev idee mingil põhjusel õnnestunud. Seda kuuldes tekkis mul "sportlik hasart", kas saame uue õpilasesindusega sellega hakkama või mitte.

Kehalise kasvatusõpetajad teutsesid sisulise poolega: auhinnad, võistlusalad, õpilaste ettevalmistus.

Sündmuse korraldamine näitas õpetajate ja õpilaste suurepärase koostöövõimet ja sobis ideaalselt teiste koolisündmuste vahele, muutes koolielu põnevamaks ja mitmekesisemaks.

Väga hea meel on Stamina on suutnud olla järjepidev ja tervist edendavast üritusest on saamas traditsioon.”

Jälle meie võit!

Meie kooli 2.–5. klassi õpilastest koosnev võistkond saavutas võistlusarjas „Tähelepanu, start!“ esikoha nii maakonnas kui ka vabariigis. Õpilasi treenis õpetaja Raina Luhakooder. Poolfinaalist ja finaalist tehti ka teele- kanne, fotol VKLK tublid sportlased koos telereporteriga.

Õpetaja Innar Allvee oma suureks kasvanud õpilastega üheksandate klasside viimasel koolipäeval.

Millised õpetajad on Sulle olulised olnud? Mida nad on õpetanud?

Vastavad tänavused lõpetajad

Meeldejäävaim on **Irene Artma**, kes aitas mul leida oma tõelisi oskusi. **Külliki Asu** on lihtsalt lüülahe, hästi tegus, omapärane. **Esta Kivisild** on lahedate naljade ja ideoloogiatega õpetaja. **Merle Sukk** on parim mateõps. **Toivo Luik** on kõige naljakamate ja omapärasemate naljadega, temalt sain palju huvitavaid fakte teada. **Ester Sims** on hea jutustaja, ta teeb raskeid asju selgeks.

••• Elisabetch

Riina Kangro, kes on oma tarkuse ja rõõmuga suutnud midagi ajaloost meile pähe panna.

••• Elis

Piret Sadam, sest ta õpetas inglise keele nii hästi mulle selgeks. **Külliki Asu** on olnud väga-väga hea klassijuhataja.

••• Kristiina

Merle Sukk on õpetanud palju tarkusi, on mulle selle aine väga selgeks teinud. Klassijuhataja **Raina** on mind pannud endasse rohkem uskuma, olen saanud temalt toetust ja rohkem julgust.

••• Kerli

Innar Allvee oli meie algklassiõpetaja ja õpetas meid kõige enam. Siiani on mees,

kuidas täpselt tunni alguses seisma peab – käed kõrval, keskmine sõrm pükste küljeõmbluse peal, kõht sees, rind ees ja õlad taga.

••• Alklassides oli õpetaja **Gea** mulle väga oluline, sest tema oli see, kes õpetas meid viisakateks. Peale teda tuli **Kaina**, kes kuulas alati ära mu mure ja aitas leida lahenduse.

••• Anne-Liis

Õpetaja **Tatjana Anniko** on õpetanud, et asjad tuleb õigeaks ajaks ära teha. **Enid Härm** alati aitas ja minu arvates õpetab ta suurepäraselt inglise keelt.

••• Jane

Rita Smitt ja **Alli Lunter** on õpetanud elutarkusi, aidanud ja andnud nõu.

••• Hendrik

Toivo Luik, kuna ta on õpetaja, kelle suhtes on mul aastate jooksul kõige rohkem erinevaid hoiakuid olnud. Esimestel aastatel ei kuulunud ta just mu lemmik-õpetajate listi, aga nüüd olen veendunud, et temast paremat matemaatikaõpetajat ei eksisteeri.

••• Angelika

9.a klassi ülemeelikud noored lustivad pärast aktust linnapargis.

Pildikesi koolielust üheksandike silme läbi

Mulle meenub selle aasta 1. september, kui sain kõndida kahe imearmsa lapse kõrval kooliparki – üks oli väike poiss ja teine tüdruk. Minu unistus oli juba teisest klassist peale, et saan kord jalutada uhkusega väikeste laste kõrval vanima õpilasena aktusele.

••• Anne-Liis

Meeles on, kui 8. klassis hakkas keemia tund ning esimest korda saime tuttavaks õpetaja Linda Mikkoriga ning sellega, kuidas ta hääldas S-i susistades: "Lahusse kogusse." See oli ikka väga naljakas!

••• Jette Leen

Oli tervisepäev ja pidime paralleelidega koos matkama ümber Viljandi järve. Minu matk oli Kõrgemäest alla ja haiglasse, kuna klassivenna abiga ja segastel asjaoludel kukkusin peaga äärekivihunnikusse. Sealt sain endale eluks ajaks otsaette armu.

••• Rihard

Parim kogemus on see, kui me ühel talvel 6. või 7. klassis mängisime poistega lumesõda. Me ei tohtinud tegelikult õues olla. Direktor tuli keelama ning kogemata sai ta kellegi palliga pihta, mille peale kogu seltskond jooksu pani. See oli esimene kord, kui ma tundidest põhjusega puudusin.

••• Hendrik

Keemias oli töö. Ma ei osanud ning tegin spikri. Kahjuks jäin Linda Mikkorile vahele. Õudust täis tunne oli minu sees ja ma tahtsin, et see olukord kiiremini laheneks, aga see venis ja venis... Lugu lõppes sellega, et sain ühe. Parandasin selle ilusaks kolmeks.

Suve tulekul istusime sageli kivimüüri peal ja jäime tundidesse hiljaks. Kord sain matemaatikasse "H" tähe (=hilines) ja arvasin, et see tähendab "HEA!" Mõtlesin, et olin tunnisi tubli olnud.

••• Eleriin

Eriti on meelde jäänud see, kui ma esmakordselt kooli tulin. Kartsin nii väga. Kogunesime klassi ja siis tulid 12. klassi õpilased.

Minu juurde tuli üks poiss, kes tõi kommikarbi ja küsis, kas ma kardan. Noogutasin, kuid poiss ütles, et ei ole vaja midagi karta, võttis mu kaasa ning hakkasime minema.

Siiani mõtlen, kes see poiss küll oli. Tahaks ta nime teada ning talle öelda, et tema viis mind 1. septembril aktusele ja julgustas mind.

••• Grete

Mäletan oma esimest koolipäeva. Olin evelil, sest olin tahtnud väga kooli minna. Emaga oma klassi jõudes nägin ilusat õpetajat, kellest sai meie klassijuhataja Jane.

Oma uusi klassikaaslasti nähes oli hea meel, et meil nii palju tüdrukuid on. Saime kätte aabitsad, mis kõigile meeldisid, sest seal olid ju loomad. Aktusele minnes olin segaduses, sest

Mida andsid Sulle üheksa kooliaastat?

9 pikka kooliaastat on andnud mulle palju sõpru, tarkust, teinud minust koolilõpetaja. Olen õnnelik, et lõpetan just Viljandi Keslinna Kooli. Tulin siia kooli tegelikult alles 5. klassi lõpus, kuid hoolimata sellest on see kool mu südame võitnud.

••• Katariina Kalda

Hariduse, sõbrad, kogemusi, mälestusi, elutarkust, iseloomu, huvid ja õnnetunde. Natuke kurbust, stressi ja muretlikka ka.

••• Katariina Kuum

Mulle on andnud palju toredaid sõpru ja tuttavaid. Lõbusaid ja naljakaid mälestusi. Hetki tundidest. Kuhjaga tarkust. Valusaid kogemusi.

••• Eleriin Lohu

nägin, et suured õpilased pidid meid kätte kõrval alla viima. Hakkasin nutma, ema oli kadunud, aga õnneks tuli õpetaja, kes mind rahustas ja ema tules otsis.

••• Kerli

Mulle meeldis väga see, kui tegime inglise keele tunnis näidendeid ja hiljem esinesime. Kahjuks läks laval olles pool teksti närveerimise tõttu meelet ära ja ma mõtlesin ise lauseid välja. See oli 6. klassis.

••• Patricia

Üks mälestus viiendast klassist oli see, kuidas ma vedasin iga päev oma mängulooma kooli kaasa, kellele parima sõbrannaga Totu nimeks panime.

Hiljem tuli sellest suur pahandus, sest õpetajale ei meeldinud, kuidas me kogu aeg temaga tunni ajal tegelesime.

••• Maria

Mõtelda ja meenutada on mõnus...

Möten OMA VANALE KOOLILE, kus kokk, koolitajad ja õpetajad moodustasid ühise pere: koos töötati, koos pidusteti. Milline elujõud pulbitses, eriti vanemates kolleegides! Ühised perepeod, talgu- ja tähtpäevad, kadri- ja mardisantideks käimine, õpetajate ballid, väljasõidud kontsertidele ja teatrietendustele (isegi Moskvasse!), ekskursioonid, talvised suusapäevad Otepääl, sviised paadi- ja süstamatkad... Kõik see liitis kollektiivi.

Marss koju!

Meenub 1971. aasta 18. juuni varahommik Viljandi järve paadisadamal. Matka Viljandist Pärnu suunas alustas meie kooli 4 paatkonda 7 sõitjaga vanadel puu- ja vineerpaatidel.

Matka esisõitjaks oli noor ja sportlik matemaatikaõpetaja Toivo Luik. Teises paadis olid emakeeleõpetaja Siivia Priks ja õppealajuhataja Toomas Aaskivi. Minust pidi saama kaaslane meie kooli tarkpeale – poiste tööõpetuse õpetaja Endel Landile. Kujutage nüüd ette järgmist: nooruke ebakindl emakeeleõpetaja, keda toosama paadijuht oli varem mitmel moel oma eruditsiooniga üllatanud ja kelle teadmisi kompinud, ronimas käte ja jalgade värisedes paati...

Sõnatult asusin kummipatja täis puhuma, et seda siis jala külge siduda (päästeveste meil ei olnud). Sõnatu oli ka paadijuht, kes midagi taolist ei oodanud, ja pööras siis: "See siis padi juba kaela, et pea vea peal püsiks, mitte p...!" Pidin tunnustama, et ma ei oska ujuda, ka sõudnud olin vaid mõned korrad. Kui ta aga avastas, et ma pusin veel milligi kallal (panin südamerohud käepärast), kärratas ta: "Marss koju!"

Minu meeleheitest heldinuna kutsus mind oma paati ajaloolõpetaja Linda Reinok, kes oma senise kaaslasena Asta Moora (koolidirektori) minu asemele saatis. Matk paatidel polnud kerge: kolm päeva ja ööd! Paate tuli ka maad mööda vedada, juba

Emakeeleõpetaja Reet Sinimaa

Orika silla alt ei mahtunud paadid läbi. Prahti ja puud, mida matkajuht kord saagis, raius ja koristas, oli vees kuni Raudna sillani.

Karukose kärestiku ja vesiveski tammide läbimisel lamasin hinge kinni pidades paadi põhjas, sest nii ei seganud ma oma kaaslast. Peatustes pakkusid jõeäärseid elanikud meile hapendatud kasemahla ja Tuhkja talu peremees isegi mett. Meeldiva üllatuse valmistasid meile kehalise kasvatusõpetaja Raimond Ranna ja emakeeleõpetaja Hillar Ott, kes sõitsid Viljandist taksoga peatuspaikadesse meile meelehead tooma!

Püüdsin oma olemasolu ööbimispaikades õigustada: tegin süüa ja koristasin laagriplatsi.

Viira koolimajani Navesti jõel jõudsim kolmanda päeva õhtuks. Järgmisel varahommikul panid mehed paadid järele tulnud veoautole ning naised pakiti sõiduautosse. Olin ikka hulljulge ullike!

Mõelda oma kaaslastele, kellest pooled on igavikuteel, on valus, samas soe ja armas.

Reet Sinimaa

Pariisist vanaemale veini toomas

Kui sõitsime klassiga Pariisi, siis üks noormees ütles mulle, et vanaema palus tuua odavat veini, kuna Prantsusmaal olevat head veinid. Enne ärasõitu peatus buss Pariisi kesklinnas neljarealise tänava ääres. Anti kaks tundi aega ostlemiseks. Kõik olid kahe tunni pärast tagasi bussi juures, aga Vellot, kes pidi vanaemale veini ostma, polnud. Järsku hüüdis keegi: „Vaadake!“ Oh õudust! Üle

neljarealise tänava tuli sõitvate autode vahel laveerides bussi suunas noormees, mõlemas käes kaks suurt kotti. Autod pidurdasid, meie jälgisime hinge kinni pidades, kuidas see lõpeb. Õnneks hästi...

Poiss ise seletas pärast: „Ma teadsin, et Pariisis on viisakad autojuhid ning ega nad jalakäijale otsa sõida. Mul oli ju kiire, sest nägin kaugelet, et kõik on juba bussi juures.“

Vene keele õpetaja Tiina Sombri

Kas tulid matusele?

Brežnevi matuste ajal pidi üks kuundik planeedist leinama. Koolis pidi olema ööpäevane valve. Meie, naisõpetajad, palusime direktioonilt, et öösel peaks ikka mehed valves olema (tol ajal ei teatud feminismist suurt midagi). Õöl enne matuseid jäid koolimajaja valvama (ma ei tea küll, keda või mida) kehalse kasvatusõpetaja Raimond Ranna, eesti keele õpetaja Hillar Ott ja matemaatika boss Jaan Meos.

Jõudsin hommikul esimesena koolimajaja ja kui ukse avasin, kostis vali pillimäng ja laul. „Veel saja aasta pärast kordub sama kevade“ üle terve koolimajaja. Õpetajate tuppa sisenedes nägin laulmas ja mängimas järgmist ansambli: Ott akordioniga, Ranna pööratas harjavart vastu põrandat ja Meos kõlitas lusikaga vastu tühje pudeleid. Esimene lause mulle oli: „Sombri, kas sa tulid matustele?“

Tiina Sombri

Killukesi aastaist VMGs

Töötasin aastail 1977–2012 Viljandi kaunimas koolis. Sain tunda eri ajastute meelsust, millest mõnedki meenuvad muigama ajavad, ometi ei takistanud ühiskonnas puhuvad tuuled ega tuulevaikus innustunud tööd ja vaimuse hoovusi selles auväärses vanas koolis.

Aili Kiin, eesti keele ja kirjanduse õpetaja ja direktori asetäitja huvitöö alal aastail 1977–2012

...

Päris noore õpetajana olin üllatunud, kuidas koolimajaja teisel korrusel elav tädi Miili lõpetas talle omase nõudliku tooniga klassiõhtuid ja pidusid, et maja saaks õigel ajal suletud. Kord läksime õpilastega talle kui maja vaimule teatama, et nüüd on ruumid korras, üritus lõppenud. Miili ütles selle peale, et kui teda nii kutsume, siis ei tea me selle maja vaimust midagi. Järgnes pikk jutt Daamist Lillas, kes pidavat vahetevahel majas vaikselt liikuma ja aulas klaverit mängima. Tädi Miili mainis, et just raskel ajal, kui mõned tegelased raamatuid raiusid, ilmus taas majja Daam Lillas.

Uurisime, kas Miili ei karda vaimuga kohtumist. Tema viis aga jutu hoopis sellele, kuidas pidi kultuurihuvi ja kooli tuleviku nimel väärtkirjandust kooliraamatukogust oma tuppa voodi alla peitu vedama, et see õigel ajal koolile tagasi anda. Ta oli õnnelik, et oli seda teha saanud ja käskis meil raamatuid laenuades neist erilisi templeid otsida. See jutuajamine jättis hinge mingi seletamatu tunde. Paar õpilast uuris minutul kõhedusega, kas oli tõesti olnud aeg, mil kirjandusteseid raiuti.

Jutud Lillast Daamist olid mul ehk ununenud, kui punt oma kirjandushuvilisi tüdrukuid poleks rahvalulekursuse ja kummituste uurimise käigus teemat uuesti puudutanud. Järgnes nende läbimõeldud plaan, kuidas Lilla Daamiga kohtumiseks majja ööbima jääda. Mind sellesse polnud pühendatud, kuid järgmisel päeval kuulsin koolis nende õistest

Aili Kiin

seiklustest, hirmudest, seletuskirjandest, tüdrukute läbielamistest... Huvijuhhi tööaastatest meenub, kuidas sulgesin talveõhtul pärast pidu aula, et lahkuda majast. Olin kõik ruumid üle vaadanud ja tuled kustutanud, kui kuulsin klaveriheliseid aulast. Korraga tuksatas, et tädi Miilil oligi õigus – Daam Lillas on end mullegi ilmutanud.

Hirmu ma ei tundnud, avasin võtmega aula ukse ja nägin, kuidas klaverimuusika voogas noore kolleegi mängituna õhtupimeduses nii imeliselt ta lähedal seisvale sõbrale, et seisin lummatult mõne hetke, kartes lõhkuda erilist meeleolu. Nii et vana koolimajaja seinad võiksid jutustada, kui nad saaksid, nii ilu kui valu ning kummitustest ja koomilistestki juhtumitest...

Mälestuskillukesi on palju, kuid kaasa olen siit majast saanud sügava austuse õpetajatöö vastu, mille tege-likke tulemusi tajume aastate pärast. Õpilase ja õpetaja suhtlemise paindlikkus ja väarikus, teineteisest lugupidamine, vaimuse kujundamine koostööaltilis õhustikus – sellele kõigele ja millelegi sõnuleletamatule viib mõtted vilistlaskokkutulek... Ole tänatud, me mitme nimega armas punane kool!

Viimase gümnaasiumilennu luuletusi kevadest 2012

Tosin unustamatut aastat sama rada, samad inimesed, samad klassiruumid. Igaühel meist on siin oma mälestused. Nii palju tülisid, rohkelt probleeme, tüdimust, väsimust, süümepiinu, kohusetundust. Miks ma siit juba läinud ei ole? Mõõdub paar nädalat ja olen ilma nendest inimestest, nendest ruumidest, nendest mõtetest, mida mötlen ainult siin. Juba tunnen kuratlikku igatsust selle kõige järele. Sellel majal on oma müstiline hing, salapärane hõng, mis hoiab meid selle ligi. Ja hoiab isegi siis, kui on raske. Tosin pikka aastat.

Helena Väälba

...

Kõnnin aastaid sama rada Maagümnaasiumi poole. Tee võib muutuda, seda küll, majagi üksvahe polnud sama, ometi, kõige maailma kiuste on see olnud minu rada. Mitte, et ma poleks tüdinud – ikkagi kord ja uuesti! Et saaksin kord ja uuesti leida temast lohutust. On õnnistus, et lõpetan sellel rajal, temaga. Nii võin jääda igaveseks ajalukku, temaga.

Piret Parrest

...

Kaksteist aastat tammunud selle kooli mõlema maja treppidel. See on ühtaegu olnud nii kohutav kui ka imeline. Nähtud nii mõndagi, olnud kiusatud ja ise kiusaja, võidetud võistlusi ja kõike muud. Õpitud vahet tegema telistel ja maskidega inimestel. Õpitud end väljendama ja kogutud julgust. Jäägu minuga ajalugu ja kirjandus, mis mu meeli kooliajal erutanud. Olgu see banaalne, kui arvatakse nii, banaalsus olgu normiks.

Patrik Hytönen

Maagümnaasium jõudis markidele

2006. aastast on igatüel võimalik kujundada oma isiklik mark. Seda võimalust on tänaseks kasutatud üle 6000 korra. Minu väikeses filateliikogus on ka mõni selline mark. Tegin oma suguvõsale margi, mis kõigile väga meeldis. Eelmisel aastal muutis Eesti Post nende äärekujustust ja soovisin oma kogusse ka uue vormiga marke. Juhtumisi oli sobiv põhjus käepärast võtta – Maagümnaasiumi viimane tegevusaasta.

Kujundas paar Maagümnaasiumi-teemalist marki ja tellisin mõned poognad. Enamik marke on nüüdseks erinevates kogudes, palju on neid kasutatud kirjade saatmiseks. Mõni on mul veel varuks. Tulge ja küsige!

Toomas Rähn,
endine VMG õpetaja

Uue teki esimeste lappide ülevaade.

Kooli sümbolika

Meie kooli sümbolid, mida eelmise aastani iga kooliaasta lõpul kaheteistkümnendatelt klassidelt üheteistkümnendikele „pärandati“, on nüüdseks koha leidnud koolimuseumis. Õnneks ei kao traditsioon aga kuhugi, sest üheksandad klassid panid alustala uuele sümbolile – lapetekile, mis igal aastal lõpetajatel uusi tükke kogub.

Tormi Ariva,
6.b klass

Koolimeedia säratahed

Koolileht Oma Sõna esimene number ilmus 1988. aasta detsembris, seega detsembris 2013 saab ajaleht veerandsaja-aastaseks.

Irene Artma,
Oma Sõna kauaaegne juht

...

Ettevõtlikkus ja loovus on märksõnad, mis iseloomustavad koolilehte toimetuses tegutsenud noori.

Rika Margati aeg peatoimetajana oli vahet kõige sündmusterohkem: tema eestvõtmisel korraldasime üleriigilise koolilehtede kokkutuleku.

Pärt Talimaa eestvedamisel arenes toimetuses ajakirjanduse uurimuslik suund: igat ettevõtetud teemat käsitleti põhjalikult ja üldistavalt. Meeldejääv oli eksperiment, kas ja kuidas saab noor Viljandis suitsu osta.

Marta Rohtla ajal arenes toimetuse meeskondlik vaim ja ühtsustunne. Tema korraldas ka järgmise juhi valimised nii, et kandidaadid pidid kirjutama soovivalduse koos põhjendusega ja selle põhjal toimus vestlusvoor.

Võitjaks tulnud 10. klassi õpilane **Laura Mets** ei olnud küll varem koolilehe tööga kokku puutunud, kuid tema töökus, vastutustunne ja oskus inimestega suhelda andis toimetuse arengule jällegi uued võimalused.

Lehe viimane toimetaja Viljandi Maagümnaasiumi nime all oli **Grete Evert**, kes abiturientina suutis luua üheks aastaks selliselt toimiva meeskonna, et mina vastutava toimetajana ainult vaatasin, noogutasin nõus-tuvalt ja puhkasin (loorberit vist).

Põnevad ettevõtmised

Kõige julgemaks ja põnevamaks pean Laura Mallene eksperimenti bussijaamas, kus ta luges kõva häällega ette E. Raua „Sipsiku“, et näha kaaskodanike reaktsioone. Inspirat-

sioon selleks tuli A. Valtoni novellist „Rohelise seljakotiga mees“.

Mul on uhke tunne, et toimetuse tegemised ei piirduvad ainult koolisündmuste vahendamisega, vaid me püüdsime ka mõjutada koolilehte. Näiteks helkurikampaania korraldamine koos maanteeameti ja politsei-ga, mille käigus teadvustati meie õpilastele ja õpetajatele helkuri tähtsust ning kingiti ka VMG logoga helkureid. Samuti käis toimetuse mitmeid aastaid jõulurõõmu kinkimas nii vanadekodude kui ka Väikemõisa lastekodus, eriti meeleolukad olid need siis, kui meie toimetuses oli ka muusikuna tegev Henry Käärrik. Toimetuse kõige kaugem ühine reis toimus Strasbourgis.

Õpetajate toetus

Kõige rohkem olen koostööd teinud Toomas Rähni, Külliki Asu, Aili Kiini ja Tiitu Luigega. Tänu Toomasele ja tema õpilastele oli leht korrektset, kuid siiski põnevalt kujundatud. Aili Kiin andis meile alati indu, toetas meid, kui midagi uut tahtsime ellu viia. Tema positiivne ja soe suhtumine aitas nii mõnestki raskusest üle. Tiitu Luigele võlgname selle, et kõik lehed alates esimest numbrist koolimuseumisse on kokku korjatud.

Täna direktor Aavo Soopat, kes pidas vajalikuks koolilehe paberikandjal ilmumist, sest olime ainuke kool Viljandis, kellel oli nii mahukas ja regulaarselt ilmuv leht! Edu, häid ideid, aktiivseid ja asjalikke noori soovin praegu koolilehe toimetuse tööd juhtivale Küllikile!

Saepuru täis peaga sinikaelpart ehk vilistlaste meenutusi

Ühe meesõpetaja tunnis vehkisid õpilased massiliselt kontrolltööd maha kirjutada, sest õpetaja luges ajalehte. Äkki keegi esimeses pingis märkas, et lehel oli auk sees, kust õpetaja sai lapsi jälgida. Siis hakkas leht aga aeglaselt allapoole vajuma ja...õpetaja oli õnneks tukkuma jäänud!

Kaina Mälgand, 1975
... praegu VKLK klassiõpetaja

Läksime ükskord pärast jõuluvahe-aega kooli ja bioloogiaõpetaja säras klassi ees kuidagi eriti. Äkki sosistas klassivend, kes minu ees istus: "Vaata! Õpetaja on jõuludeks uue mitokondritega pluusi saanud!" (Oli selline kirju pluus, millel mingid neerumustrid vms.)

Kord tunnis oli kellelgi tüdrukutest külm ja ta saatis kirja teise klassi otsa, et klassiõde laenaks talle oma salli, kui seda ise ei kasuta. Teine neiu vaatas külmetajale otsa ja viskas salli üle klassi, mille peale Riina Kangro kohe reageeris: „Kas teil on siin mingi pesumaja avatud või?“

Grete, 2012

Kord vedelesin matemaatikatunnis, pea laual, ning õpetaja Rähn tegi mulle märkuse, miks ma niiviisi istun. Vastas, et tegu on mu matemaatika tegemise poosiga. Selle peale soovitas õpetaja mul vastava käsi-raamatu välja anda...

Rauno, 2012

Kirjutan siia oma naljaka ja piinliku juhtumi, kuidas rikkusin matemaatikaeksami pühadust. Mul oli käsil 12. klassi lõpetamine. Kevadel, teadagi, on pea täis toredaid mõtteid ja natuke jampsi ka.

Oli eksamite aeg. Meie klassi aknalaud olid täis õpilaste toodud toatami, mis tuli ära viia enne kooliaasta lõppu. Minul oli seal päris suur ja vääääääga okkiline kaktus suure savikausi sees. Ühel hommikul mõtlesin, et toon selle klassist ära ja

panen lõunani garderoobi, siis ei unusta maha. Kiirustasin klassi, lippasin aknalaua juurde, punnitasin kaktusekausi kaenlasse, pöördusin ukse poole... Siis nagu miski häiris. Silmanurgast nägin, et ruumis toimus parajasti eksam.

Õpetaja Jaan Meos seisis nagu mägi, näost tulipunane, ja puhkis sõnalt! Oma 20 õpilast vaatasid, suu lahti, kuidas ma kesk püha vaikust kaktusega ukse poole sammusin.

Kuidagi ma sealt välja sain, väga piinlik oli. Tõesti ei olnud pannud tähele eksamist teavitavat silti ukse! Kaktuse vedasin garderoobi küll, aga ikka unustasin ta õhtul sinna. Viimased päevad maagümnaasiumi seinte vahel hiilisin mööda seinääri ja vältisin õpetajaid... eriti matemaatikaõpetajat... rohkem veel kui viimasel kolmel aastal.

Arish Thea, 1994

Loomulikult ei lähe mul meelest, kuidas ühe vahetunni ajal ajas Marko harjavarrega Jarnot taga (või ajas Jarno Markot taga?). Tagaetatav jooksis mingi topisega, ilmselt siis bio-klassist, vehkis jäsemetega ja röökis täiest kõrist: „Märgista mind, ma olen sinikaelpart!“

Maret, 2002

...

Endel Land oli lihtsalt tore mees, kelle näpunäidete järgi tehtud pingike mul tänaseni alles! Ladu oli Endli briljantselt korras. Kui kellelgi midagi vaja oli, siis leidis Puu-Kolla selle alati ja töi. Tal seal taga materjali ikka oli, ei oska kommenteerida, kas see oli kogu õppeaasta kaup või mitte, kuid millestki puudust küll ei olnud. Õpilastel oli sinna sisnemine keelatud, kuid kuidagi õnnestus seal ikka käia.

Kermo, 2002

Meose tunnis pidi koolipingis alati viisakalt, sirgelt ja eeskujulikult istuma. Lõputamine oli välistatud. Kui

keegi ennast unustas ja käega pead toetas, pöördus härra Meos selle poole küsimusega, kas peaaegu Saepuru täis, et seda toetada vaja?

Madis, 2002

...

Klassikaline vestlus Mart Ranna tunnis. Rand: „Täna on vaba teema, joonistage mida iganes.“ „Tüüpiline õpilane: „Õpetaja, kas ma vananema/koera/maja võin joonistada?“ Rand: „Ei, täna on vaba teema, täna joonistame KÕIK ühe sarvega lehma!“

...

Mulle meenub, kuidas tüdrukutega ühel kevadõhtul tahtsime koolis pesitsevat kummitust näha ning otsustasime salaja peale tunde keldris asuvasse garderoobi ööbima hiilida. Eeltöö oli meil korralik, sest uurisime välja signalisatsiooni andurite asukohad ja kust kuhu liikuda saab, aga kui oma magamiskottidega tagumise ukse juurde jõudsim, oli see kinni. Tuli välja, et viimane tund oli ära jäänud ning kõik ammu lahkunud. Kuna kodustele oli juba "muinasjutt" kokku räägitud, ei jäänud muud üle, kui võtsime minu juurest telgi, ostsime suure sefiirtordi ja läksime Viiratsisse järve äärde telkima.

Kaia, 2002

...

Mul tuleb see nali kogu aeg meelde, kui olime just peale vaheaja Külliki tunnis ja meil oli Kaiaga omavahel nii palju rääkida, et üldse tähele ei pannud, mis see Külliki seal ees seletab. Järsku ütles õpetaja klassi eest: „Alustame sinust, Betty!“ Mmmm... Vaatasime naabriga üksteisele otsa ja siis Kaia ütles, et meil on õpik koju jäänud (vahemärkuseks: kandsime neid kahe peale kaasas). Külliki: „Aga võib-olla Betty siiski suudab oma koolivaheajast üht-teist ilma õpikuta meenutada?“

Betty-Maria, 2002

Koolisõnad

Hinne ei riku õpilast.
Tea ise ja hõika ka üle klassi.
Magava lapse pähe tarkus ei tule.
Igaüks on oma hinde sepp.
Ära hõiska enne kontrolltööd, pärast ole hoopis tasa.
Ära kaota pead, õpetaja tahab seda paitada.
Ega koolitöö pole jänes, mis eest ära jookseb.
Koolist õue, õuest voodi – nõnda kahed majja toodi.
Aus viis on enam kui spikker.
Üks õpilane võib rohkem küsida, kui sada õpetajat vastata.
Kaks ei hüüa tulles.
Kes õpib kõigest väest, saab viie õpsi käest.
Enne targuta, siis õpi.
Kui sa midagi ei tee, siis ära tee seda klassis.
Suur töövihik ajab koolikoti lõhki.
Ära mõtle ise, vaata teistelt maha.
Häid õpetajaid mahub palju Kesklinna Kooli.
Mida õpetajad ei õpi, seda õpilased ei tea.
Kümme korda kirjuta, üheksa korda kustuta.
Igal pool on hea, koolis kõige parem.
Parem puhanud loll kui üleõppinud tark.
Tasa sõuad, järele vastama jõuad.
Tark õpilane on õpetajatele nuhtluseks.

üles kirjutanud 4.b klass

Minu suurim õnn

Minu kõige suurem õnn on olla perega koos. Minu peres on ema, isa, suurem vend ja mina. Ema on heatahtlik ja abivalmis. Isa on tugev ja sõbralik. Isa sõitis Soome tööle. Ma igatsen väga tema järele! Vend on abivalmis ja hea. Minu vend armastab mind, aga ei julge välja öelda!

Minu peres on ka loomi: üks kass ja kaks hiirt. Kass on väga karvane ja tema on minu lemmikloom. Hiired on minu venna lemmikud.

Ma tahan, et minu pere oleks terve ja õnnelik. Minu pere armastab mind ja mina armastan oma peret ka!

Angela Jõlisejev,
3.c klass

Ma arvan, et kõige suurem õnn on see, et mul on ema, isa, vend ja õde. Meil on ilus kodu, kus on hea elada. Minu isa käib tööl ja saab palka, et meie perel oleks kõik vajalik olemas. Minu ema on kodune, kuna õde on alles väike.

Mulle meeldib väga, et kui ma iga päev koolist koju tulen, ootab mind ema kodus. Vend on minust vanem. Vennaga koos mängime lauamänge. Mulle meeldib oma väikese õega palli mängida, sest siis ta lausa kilkab.

Ma püüan oma ema ja isa aidata kodutöödes, siis on neil rohkem aega minu jaoks. See on minu õnn.

Rando Tiri,
3. klass

Juubeli puhul andis VKLK välja uue almanahhi ja aforismide kogu

Õnne Sulle, minu kool!

Mul on väga tore kool, sulle õnnesoovi toon. Ela ikka kaua veel, küllap kohtumegi teel!

Jakob Tamberg

Meie koolis palju lapsi, kõik nad õpivad ka hästi. Kool on väga-väga vana, õnne soovin talle täna.

Marite Vasar

Meie kool on hästi vana ja tal aastaid üle saja. Sulle õnne soovin ma, ela väga kaua sa!

Katariina Visnap

Meie kool on väga vana ja tal sünnipäev on täna. Mulle meeldib väga kool, täna esineme koos.

Liis Tilk

Lehte tegid: Karmel Ritson, Eva-Maria Komissarov, Angelika Tõnissoo, Kirke Katariina Siimso, Sonja Maria Roosson, Marleene Lõo, Geidi Üunap, Tormi Ariva ja õpetaja Allu Lunter. Vastutav väljaandja: Külliki Asu. Fotod: Elisabeth Heinrich, Patricia Tuuling ja Eri Pisarev. Tehniline toimetaja: Katri Smitt. Trükk: OÜ Valipress.